

Kedves Olvasóink!

Dr. Keszi Krisztina fél évre hazatér közel négyéves zambiai szolgálata után

A Liebenzelli Misszióban minden misszionárius egy-egy négyéves időszak után otthon tölt egy évet. Ennek a hazatérésnek az a célja, hogy gyülekezetekben beszámoljon kint végzett szolgálatáról, és személyesen is tartsa a kapcsolatot támogatóival, valamint, hogy találkozzon családjával, elintézzze hivatalos és személyes ügyeit, amit csak hazájában tud elintézni.

Rövidesen dr. Keszi Krisztinának is eltelik az első négy éves időszak, és a tervek szerint 2009 novemberében fél évre hazatér Zambiai missziói szolgálata után. Itthon tartózkodása azért csak fél évre terjed, mert a Zambiai törvények szerint az a külföldi munkavállaló, aki több mint hat hónapot távol van az országból, visszatérése esetén újra kell, hogy igényelje munkavállalói engedélyét. (Ami igen hosszú időbe telhet, mire újra megkapja...)

Ezért a kuratórium úgy döntött, hogy az adminisztrációs nehézségeket elkerülendő, Krisztina csupán fél évet töltsön itthon és ennek megfelelően a kint töltött időszakokat is lecsökkentjük három és fél évre.

Krisztina itthon tartózkodása alatt beszámol kint végzett szolgálatáról.

Mindazoknak a gyülekezeteknek, amelyek meg szeretnék hívni egy missziói beszámolóra, a következő időszakokra lehet meghívni:

2009. december 6–13-ig

2010. január 10–24-ig

2010. február 1–7-ig

Kérjük azokat a gyülekezeteket, közösségeket, amelyek szeretnék meghallgatni misszionárius testvérünk

Tartalom:

Dr. Keszi Krisztina beszámolója Zamiából	2
A Luz család beszámolója	3
Mostani számunk témája: Légy példa!	4
Malawi - Egy elhagyott eserny	4
Ecuador - Járjunk egyenes úton.	5
Banglades - Teljesen elkopott abroncsok!	6
Franciaország -	
Irányt mutatni-kalandokat megélni	7
Japán - Isten kiáll gyermekeiért	9
Menedékhely Port Moresbyben	
a védelmet keresőknek	10
Spanyolország - a példamutató életek kit nnek	11

beszámolóját, hogy az Alapítvány munkatársánál: Csapkovic Bertalannál levélben (postai úton: 1039 Budapest, Hollós Korvin Lajos utca 10. V/14. címre, vagy elektronikus formában a csapkovicsb@gmail.com címre) **jelentkezzenek** és szíveskedjenek megadni a kapcsolattartó nevét és telefonszámát, valamint jelezni, hogy milyen alkalomra, és mikor szeretnék meghívni Krisztinát.

Sípos Alpár Szabolcs
elnök

Erdei kölcsönkönyvtár

Amikor a tavalyi évben egy ideig egy kis erdei faluban éltem nyelvtanulás céljából, közelről volt alkalmam látni, megfigyelni az ott élők életét, körülményeit. Nyilvánvalóvá vált számomra, hogy nemcsak egészségügyi, hanem szociális, lelki segítségre is szükségük lenne.

A missziói számláról pénzt kaptam Bibliák, keresztyén irodalom vásárlására a Mungwi Klinika számára. Isten előtt elcsendesedve eldöntöttem, hogy nemcsak a Klinika számára vásárolok, hanem jutatok belőle az egészségügyi körzet szempontjából a Mungwi Klinikához, lelki szempontból pedig a Mungwi Baptista anyagyülekezethez tartozó négy kis erdei falu baptista gyülekezete számára is.

Ez természetesen azt jelentette, hogy sokkal kevesebb juthat egy helyre, mivel a pénzt hátfelé kellett szétosztanom, de mégis kezdete lehet egy kis kölcsönkönyvtárnak.

Amikor csak lehetett, igyekeztem bamba nyelvű irodalmat, Bibliát vásárolni. Mivel a hivatalos nyelv az angol, a keresztyén könyv sokszor csak angol nyelven kapható.

Sajnos, kevés a jó lelki irodalom bamba nyelven. A magyarázat talán az, hogy a falvakban élőknek nincs pénzük könyvvásárlásra és áram sincs, ami szükséges lenne az esti olvasáshoz.

Hogy az olvasást, a könyveket megszerettessem, igyekeztem különböző témakörben és minden korosztály számára vásárolni valamit. Vettem könyvet serdülők, házasságban élők, az alkohol rabságában vergődők számára. Szerencsére az igazán fontos, alapvető hitbeli dolgokról, megváltásról, keresztyén hitharcról bamba nyelvű könyvet adhattam. Isten népének

pásztorlása, biblia-tanulmányozó csoport vezetése, ez angol nyelven került a könyvcsomagba.

Sajnos, gyermek Bibliát még angol nyelven sem kaptam.

Miután hosszas országos keresgélés után végül sikerült nagy, kofferszerű fémdobozokat vásárolnom Ndolában, megkezdődhetett a szétosztás. (A fémdoboz a könyveknek a patkányok és egyéb rágcsálók elleni védelmét szolgálja.)

A legkisebb, legszegényebb erdei gyülekezetekkel, Itintivel és Mulilóval kezdtem. Itinti nyugati irányban fekszik Mungwitól, és közelebb van Kasamához, a városhoz, mint Mungwihoz. A gyülekezet 1998-ban alakult és 7 család tartozik hozzá.

Mulilo 12 km-re keletre van Mungwitól, benn az erdőben, és csak igazi erdei úton közelíthető meg. 2000-ben alakult, és szintén 7 család tartozik hozzá.

Minden fémdobozba egy füzetet is tettem a könyvek mellé, hogy ebben a könyvtári kölcsönvételhez hasonlóan vezethessenek mindent: a kölcsönkérő nevét, a könyv címét, a kivétel időpontját és természetesen a dátumot, amikor vissza kell adni a könyvet, hogy aztán a következő ember is olvashassa. Mivel ezeken a helyeken lelkész nincs, a vezető presbiter felelőssége majd figyelemmel kísérni, felügyelni a dolgozatokat. Mivel ők beszélnek angolul, ez arra is lehetőség, hogy a csak angol nyelven lévő könyvet az ő házánál együtt olvassák és beszéljék meg.

A napokban találkoztam a gyülekezet vezetőjével, aki elmondta, hogy a bamba nyelvű könyveket már mind kikölcsönözték a kis könyvtárból. A javaslatom az volt, hogy a bamba teljes Bibliát egy

évre, a bamba Újszövetséget pedig fél évre kölcsönözheti ki valaki. Az érdeklődés miatt ezt megváltoztatták: csak egy hónapra lehet egy-egy embernél a Biblia, aztán tovább kell adnia.

Időközben a faluban a más gyülekezethez tartozók is jöttek érdeklődni, hogy mi is ez az új dolog.

Mulilóban őszinte szívvel adtak hálát Istennek azért, hogy tudva szükségüket és azt, hogy nincs rá pénzük, hogy Bibliát vásároljanak, Ő maga gondoskodott róluk és adott Bibliát nekik.

Jó látnom, éreznem nekem is Isten gondoskodó szeretetét. Mivel a Klinikán dolgozó német misszionáriusok végleg visszamentek Németországba, megkaptam az általuk használt autót, amit így használni tudok ezekhez az erdei falvakhoz való eljutásra.

A könyvek már eljutottak a Mungwi Gyülekezethez és a Klinikára is. Csanga és Ngulula még hátra van.

A napokban a gyermekrésztelen az egyik anya megszólított: „Sister, te voltál ott nemrég Mulilóban és hoztad a Bibliát és a könyveket.” Ez a „felismerés” jó lehetőséget adott, hogy a mellette lévő asszony máris kérjen egy könyvet a Klinika-könyvtárból.

Lassan hazafelé készülök, november közepétől szolgálati szabadságomat töltöm Magyarországon. Imádkozom azért, hogy visszajövetelem után kapjak lehetőséget, időt a megkezdett munka továbbfolytatására. A szívemben az van, hogy a jövőben a kis könyvtárat a lelki könyvek mellett, „nem-lelki” könyvekkel is bővíthessem. Szeretnék tanulásukban segítő könyvet, vagy lexikont vásárolni azon tehetséges

gyermek számára, akik készek az otthoni plusz tanulásra. Az erdei falvakban általában egy tanár van, és összevont osztályokban tanulnak a gyerekek. A kis erdei könyvtár lehetőséget adna nekik, hogy kiemelkedjenek és továbbtanuljanak.

Imatémák

Amiért hálát adok:

1. A kapott pénzért, lehetőségért a könyvvásárlásra.

2. A német missziótól kapott autóért.
3. Az emberek örömeért, Isten iránti hálájáért.
4. Hogy közel négy év után újra láthatom a szeretteimet, barátaimat.

Amiben imatámogatást kérek:

1. Hogy a könyveken keresztül erősödjének a hitben, és az Istennek tetsző keresztyén életvitel folytatásában. Hogy Isten áldása – védelme legyen a kicsiny kezdeten.

2. Hogy tanuljanak meg jól bánni a könyvekkel, a megkezdett munka folytatódjon és ne lobbanjon el szalmalángként az érdeklődés.
3. Hogy a Klinikán az egészségügyi dolgozók is kérjenek lelki könyvet olvasásra.
4. Hogy Isten áldja meg otthoni tartózkodásomat.

*Testvéri köszöntéssel:
Keszti Krisztina*

A LUZ CSALÁD BESZÁMOLÓJA

Kedves Barátaink és „imamisszionáriusaink”!

Vége a nyári szünetnek és viszontlátásunk a „normális” kerékvágásba. Csörög az egészen normális ébresztőóránk, a tükörben látjuk normális arcunkat, teljesen normális reggelinket fogyasztjuk, használjuk egészen normális autónkat és hozzálátunk normális munkánkhoz. Semmi világrengető, semmi lélegzetelállító, semmi extravagáns és különleges, kevés az ötletszerűség, vagyis teljesen normális. mégis tudjuk, hogy ezt a napot is Isten készítette és ennek szeretnénk örülni és örvendezni benne. Szeretnénk arra fordítani, hogy az Úr Jézushoz még közelebb kerüljünk, szeressük a körülöttünk élő embereket, nagyra tegyük előttük Istent a teljesen hétköznapi teendők között is, sőt éppen azokban.

Köszönjük minden-napos imádságaidat értünk itt Ecuadorban!!!

Ede

Személyes életünkről

Hálaokok: Isten nekünk mint családnak szép nyarat ajándékozott, tengerparti szabadsággal, sok németországi vendéggel, úszótanfolyammal, kirándulásokkal stb.

Sok értékes találkozásban és nagyon jó élményekben volt részünk. Ez nagyon jól esett nekünk.

Kéréseink: Nekem, Edének nagyon sok a dolgom, amit élvezek is és betölt, de eközben nem szeretném elfelejteni, hogy nem minden tölti be a családomat is, ami engem. Fontos, hogy mindig újra megtaláljam a helyes egyensúlyt a szolgálat és a család között. Elméletben mindent tudok, megvalósítása mégis sokszor komplikált, és több minden befolyásolja, mint gondolnánk. Kérem, imádkozzatok Gyöngyiért és a gyerekekért is. Megkezdődött a távoktatás, nem egyszerű és nem kevés feladat három gyermekkel foglalkozni az általános iskola első osztályától a gimnázium ötödik osztályáig. Hétköznapijainkat átszerveztük és igyekszünk mindent tető alá hozni. Imádkozzatok erőért, kitartásért és türelemért.

Ede munkája

Hálaokok: Köszönök minden imádságot, ami a tele íróasztalomra vonatkozik: a sok alkalom ellenére nagyon sok mindenben utol tudtam érni magamat, ráadásul a

szemináriumi résztvevők sok munkáját és vizsgadolgozatát vissza tudtam adni. Ezen kívül sok jó és fontos személyes beszélgetést folytathattam misszionáriusainkkal és lelkipásztorainkkal, és így át tudtuk tekinteni az új tanévvel kapcsolatos terveket. Munkatársaink mind nagyon lelkesek és Isten erejével, a tőle kapott bölcsességgel nagyon sok mindent szeretnének tovább folytatni.

Kéréseink: Szombaton megint megkezdődött bibliaiskolai tanfolyamunk, két új tárgyat kell tanítanom: apologetikát és a Római levél magyarázatát, egyenként 36 órában. Ez egy teljes évig minden szombaton egy órát jelent. A kissé zsúfolt nyár miatt még nem teljesen jutottam az előkészületek végére, még két teljes napra lesz szükségem ehhez. Szombaton a szemináriumunkban új kurzust kezdtünk Mózes öt könyvéről, áttekintjük tartalmát és tanulmányozzuk, hogyan lehet Krisztus-központú igemagyarázatot előkészíteni. Munkatársaként továbbra is minden egyes gyülekezetben prédikálok és tartok tanfolyamokat.

Légy példa!

Példaképeinknek mindig van valamilyen különleges jellemvonása. Sosem jellegtelen emberek. Bátrak, őszinték, érdekesek. Jellegzetességeik ugyanakkor kihívást jelentenek környezetüknek. Határozott véleményükkel megkérdőjelezzik a másokét. Ha ehhez még feltűnően más magatartás járul, könnyen támadnak körülöttük feszültségek.

Mostani számunkba öt kontinensről érkeztek beszámolók. Mindegyikük a címben is feltüntetett témával és az abból adódó kihívásokkal foglalkozik. Örömmel tölt el, hogy ismert emberekről olvashattam ezekben a cikkekben, akik élete hazájukban olyan, mint egy világítótorony. Felnéznek rájuk, sokan tanulhatnak tőlük, bátorságuk másokat is bátorít. A mai világnak ilyen emberekre van szüksége! Jó értelemben vett feszültség támad körülöttük, különösen akkor, ha meggyőződésükért és Isten Igéje iránti engedelmességükért hátrányt is készek elszenvedni. Épp így tudok azoknak a keresztyéneknek is örülni, akik különösebb ismertség nélkül mégis példává válnak, amikor a hétköznapi életben megélik a Jézus Krisztusba vetett hitüket. Ilyen például a japán lelkesfeleség, Eiko Honma, az ecuadori Segundo, vagy a pénzzel teli esernyő becsületes megtaláló-

ja Malawiban. Ez a tette – Michael Volz szavaival – többet ért, mint ezernyi vasárnapi prédikáció. David Kramer szerint leginkább úgy mutathatunk példát, ha a hétköznapi életben Jézusra tekintve hozzuk meg a legapróbb döntéseinket is.

Példamutató hiten – mi német nyelvterületen élő evangéliumi keresztyének – a helytelen magatartásmintáktól való elhatárolódást értünk. Lehet, hogy ehhez képest eltörpül az érem másik oldala? Pál apostol azt írja a Róma 12,2-ben:

„Ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával ...!”

Isten adjon mindannyiunknak olyan megújulást, ami által az isteni példát tudjuk visszatükrözni. Adjon nekünk

bölcsességet és bátorságot határozott NEM-et mondani, ha kell, és Ő segítsen élettel telt egyértelmű IGEN-re felebarátaink felé Jézus nevében!

A legjobb tapasztalatokat kívánom tiszta szívémből!

Martin Auch
missziói igazgató

MALAWI

Egy elhagyott esernyő

Nem könnyű határozottan kiállni egy olyan társadalomban, ahol a csoport véleménye fontosabb, mint az egyéni döntés. Ahol az egyéni kezdeményezésnél büzlik valami, mert könnyen meggyanúsíthatják az illetőt, hogy saját céljait fontosabbnak tartja a csoport érdekeinél. Akár a nagycsaládban, a gyülekezetben vagy valamilyen más csoportban, ha valaki valami rendkívüli dolgot szeretne elvégezni, érdemes előbb az összes érintettel megbeszélni. Amikor egyszer el-

hívtak, hogy egy munkatársunkat kórházba szállítsam, mert súlyosan megbetegedett, előbb családi ülésen kellett megbeszélni, hogy mindannyian egyetértenek-e a kórházba vitelével. Ha csak egy valaki, vagy néhányan döntenek el valamit, akkor nem biztos, hogy az illető számolhat saját csoportja támogatásával. A nagycsalád a szociális biztosítás funkcióit is ellátja, tehát ha valaki magára marad, az súlyos következményekkel járhat.

Másik szempont a varázslás. Aki

nem alkalmazkodik az általánosan elfogadott magatartáshoz, sőt szembeáll azzal, azt könnyen meggyanúsítják, hogy ezt csak azért meri megtenni, mert varázserő birtokába jutott, ami miatt nincs szüksége a többiek segítségére. Kiállni valami mellett, vagy az átlagos magatartástól eltérni, ez nem elfogadott, sőt mi több, aki más, azt gyorsan „helyére teszik”

Isten mégis ad itt is lehetőségeket a keresztyéneknek, hogy példát mutathassanak. Egyik diákunk el-

mondta, hogy a falu kútjához egészen közel lakik. Az asszonyok naponta hordják onnan a vizet. Néha gyalogos vagy kerékpáros átutazó idegenek is megállnak a kútnál, hogy felfrissüljenek. Ujeni úr egyik nap gazdátlan esernyőt talált a kút mellett. Nem akarta, hogy lopással gyanúsítsák, tehát tájékoztatta szomszédjait a talált tárgyról, és elhatározta, hogy a többi lakos tudtával az ernyőt saját házában őrzi, amíg tulajdonosa nem jelentkezik érte. A helyzet akkor vált nehezebbé, amikor jobban megszemléltek az ernyőt és malawi falusi körülményekhez képest nagyobb pénzösszeget találtak az összecsukott ernyőben. Ujeni úr ezzel az összeggel körülbelül egy hónapig elláthatta volna a családját élelemmel. A szomszédok azt javasolták, hogy a talált pénzt osszák el a jelenlévők között. Ha az ernyő tulajdonosa bármikor előkerülne, visszaadnák neki az ernyőt, de semmit sem

tudnának arról, hogy pénz is volt benne. Ujeni úr azonban úgy vélte, hogy nem helyes a pénzt elvenni, és emiatt a szomszédok elfordultak tőle. Az ernyőt hetekig senki sem kereste, ez pedig komoly hitpróbát jelentett neki. Amikor az ernyő tulajdonosa egy idő múlva mégis megjelent, a társadalom általános magatartása miatt nem számolt azzal, hogy visszakapja a pénzt. Annál jobban meglepődött, amikor az ernyőben a teljes összeget megtalálta. Nagyon meghatotta a férfi becsületessége, aki megmagyarázta neki, hogy keresztyénként nem tartotta helyesnek a pénzt megtartani. Ez a magatartás nemcsak az ernyő tulajdonosának, hanem az egész falunak hatásosabb bizonyosságtételnek bizonyult, mint egyik-másik vasárnapi igehirdetés a templomban.

Bár Malawi a statisztikák szerint keresztyén ország, és a keresztyén erkölcs hozzátartozik a jó hír-

névhez, ugyanakkor a korrupciós skálán is elég magasan áll. Ezért a keresztyének könnyen értetlenségbe ütköznek, amikor konkrét lépésekről van szó, és a hitet a hétköznapi helyzetekben kell megvalósítani. Így gyakran komoly próbáknak vannak kitéve, amelyekben helyt kell állniuk. Imádkozzunk a keresztyénekért Malawiban, hogy merjenek a többség elvárása ellenére úgy cselekedni, ahogy azt Isten Igéjéből helyesnek ismerték fel.

Michael Volz

Michael és Cornelia Volz. Négy gyermekük van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Michael asztalos volt, Cornelia titkárnő. Michael három évig igehirdetőként szolgált a liebenzelli közösségek szövetségében, 1996 óta Malawiban tanít és vezeti a Csizomo-Központot, 2006 óta a misszionárius csapat vezetője.

ECUADOR

Járjunk egyenes úton

Az élet és a túlélés sokak számára nem egyszerű Ecuadorban. Könnyen használnak bármiféle eszközt azért, hogy megtartsák vagy javítsák élet színvonalukat. E cél érdekében késznek feladni a becsületességet, a megbízhatóságot és a jó erkölcsöt is. Annál meghatóbb látni, hogyan ad az Istenben való hit újfajta magatartást az embereknek.

Ezáltal őrzi meg őket Isten az élet útvesztőiben, hogy ne térjenek le az engedelmesség és a Krisztus követésének útjáról.

Alkohol helyett Biblia

Alkohol, nők és foci – ez volt az élete. Gyakran, mikor részegen ment haza, olyan veszekedés és verekedés volt, hogy a gyerekeknek el kellett bújniuk. Egyszer öt barátjával együtt ivott valamilyen házilag főzött kolumbiai alkoholt, aminek követke-

tében három barátja meghalt, ő pedig megvakult. Hogy még ma is él és visszakapta a látását, azt a kegyelmes Isten csodájának tartja. „Istennek még terve volt velem!” Ebben mi is biztosak vagyunk. Amikor Venicio két évvel ezelőtt hitre jutott, minden megváltozott: rögtön abbahagyta az ivást – az ebből adódó utolsó adósságát nemrégiben fizette vissza. Hétfégenként már nem megy a stadionba, és hű a feleségéhez. Ahelyett, hogy a bűn világába süllyedne, most Isten Igéjében merül el. Hetente háromszor hallgatja Isten szavát a gyülekezetben. A Bibliát otthon is gyakran forgatja. Az egész család megváltozott. Venicio legnagyobb vágya, hogy a testvérei is átéljék Jézus szabadítását. Gyakran levert amiatt, hogy náluk lelki téren még semmilyen változás nem látható.

A változást, amit Jézus hozott

Venicio és a felesége életébe, jól mutatja, ahogyan a rájuk bízott pénzzel bánnak. Itt, Ecuadorban senki sem bízik meg a másikban, ha pénzügyekről van szó. Még a szoros barátságok és rokoni kapcsolatok is meggyengülnek a pénz miatt.

Venicio egyik nővérével a következő történt: Tíz évvel ezelőtt Spanyolországba költözött, annak érdekében, hogy pénzt keressen és jobb jövőt tudjon biztosítani magának és gyermekeinek.

Azt tervezte, hogy a pénzből házat épít Ecuadorban. A pénzt az egyik lányának küldte haza, aki ahelyett, hogy azt az építkezésbe fektette volna be, magára költött 10.000 amerikai dollárt. Ezután a nővér két testvére bízta a pénzt. Ugyanez történt. Hét évnyi munka Spanyolországban és távollét a gyerekeitől teljesen hiábavaló volt! Nem sokkal az után,

hogy Venicio és a felesége hitre jutott, Venicio nővére rájuk bízta a pénzügyeit. Azóta egy cent sem veszett el, és a ház majdnem elkészült. A rábízott pénzen való hűség itt komoly bizonyoságtételt jelent, mivel olyan ritka.

Jövedelem helyett békesség

Oliva már pár éve egy közeli „haziendán” (parasztagazdaság) dolgozott fejjönként, ezzel növelte valamelyest a kevés családi bevételt. Ennek ellenére a pénz így is csak éppen, hogy elég volt. Hosszú időn keresztül többször támadt feszültség közte és egy kolleganője között, akinek a pletykái már sokak életét megnehezítették. Végül Oliva ezt már nem tudta és nem is akarta elviselni. A legegyszerűbb az lett volna, hogy beszél a hacienda tulajdonosával, aki rögtön kiállt volna mellette és elbocsátotta volna a kolleganőt. De Oliva nem akart ezzel egy még nagyobb vitát és pletykát elindítani a faluban. Ehelyett rövidúton szabadságot kért. Valójában azonban nem akart oda visszamenni dolgozni. Titokban azt remélte, hogy talál valami új munkát. Mindössze néhány nap telt el, amikor egy ismerőse munkát ajánlott neki a városban.

Oliva nagyon meg van elégedve a munkájával és hálás Istennek, hogy segíttette ezen a fordulóponton. Egyébként a hacienda tulajdonosa még sokáig vissza akarta nyerni Olivát, mivel nagyra értékelte szorgalmát és megbízhatóságát.

Olivánál működik egy házi csoport. Már sokat hallott Jézusról, hisz Istenben, hálás neki és az ő akarata

szerint akar élni, de az a lépés, hogy nyíltan is vállalja őt és mindent hátrahagyjon, ami Isten előtt nem kedves, még hiányzik. Kérem, imádkozzon velem ezért.

Kövek helyett bizonyoságtétel

„Amikor az első evangélisták (néha így nevezik itt a keresztyéneket) a falunkba jöttek, azok közé tartoztam, akik köveket ragadtak, hogy megdobálják ezeket a betolakodókat” – mindig ezzel kezdi beszámolóját Segundo, amikor az életéről beszél. Egész életében elkötelezett katolikus volt, anélkül, hogy személyes kapcsolata lett volna az Úr Jézussal. A válást mindig is komolyan vette, de hogy mit jelent megváltottnak és megszabadítottnak lenni, azt csak körülbelül tíz éve tudja. Azóta hűen járja az útját Jézussal, mint az egyetlen afroamerikai keresztyén a faluban. „Senki sem választhat el Jézustól.” – erről meg van győződve. Azt kérdezem tőle, hogy ismer-e még egy afroamerikai keresztyént Csofaluban. Szomorúan rázza a fejét. Tudja, hogy milyen zárkóztak a honfitársai, és milyen sok tennivaló van még. De ez nem hozza őt zavarba. 82 évesen még mindig friss és jókedvű. Pozitív hozzáállása nagy hatást gyakorol rám. Ha együtt imádkozunk, gyakran lecsúszik a székéről, letérdel a templom egyszerű padlójára, és buzgón imádkozik családjáért és falujáért.

Segundónál három dolog szembetűnő: még

mindig szívesen és sokat dolgozik a cukornád-földjén. A házában többnyire Bibliát olvasva találjuk. Amikor hitre jutott, még nem tudott olvasni. A Bibliaolvasáson keresztül valahogy magától tanulta meg. „Isten csodát tett” – így magyarázza ő. És végül az gyakorol nagy hatást rám, hogy Segundo mindig, amikor csak tud, arról az új útról beszél, amin most Jézussal jár. Eközben ragyog a szeme. Kődobálás helyett ma boldogan tesz bizonyoságot Uráról, hogy mások is kövessék a példáját!

Segítsen imádságával, hogy ez a vágy valósággá váljon!

Rainer Kröger

Rainer és Katharina Kröger.

Rainer az érettségi után elvégezte a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumát, majd hat évig prédikátor Berlinben. 1996-tól 2004 végéig Edmontonban (Kanada) lelkipásztorként tevékenykedik. Néhány évi otthon-tartózkodás után 2006 júliusában Ecuadorba utaznak: nyelvtanfolyam, Salinasban gyülekezet-építés a fekete lakosság körében.

BANGLADES

Teljesen elkopott abroncsok!

Bangladesben gyakran teljesen elkopott gumibroncsokkal közlekednek. A gyors kopás oka a rossz utak és a gumi gyenge minősége. Az abroncs annyira elkopik, míg már profilját veszti, és használtként adják el. Előtte a kereskedő, ahogy tudja, még gyorsan gravírozza, hogy könnyebben

eladható legyen. Utána tovább közlekednek vele, amíg a nejlónháló ki nem látszik. De ha hirtelen esni kezd, mint most a száraz időszak után, az út csúszóssá válik, aminek súlyos balesetek a következményei. Sok jármű a feje tetején köt ki, ég felé álló kerekekkel.

Hasonló ez nálunk, embereknél is.

Ha valaki példás életet él, mint egy abroncs, jó nyomot hagy maga után a nedves földön. A tartás nélküli ember rossz időben nem tud megállni az úton. Ez még az életébe is kerülhet.

Mindig újra találkozunk emberekkel, akiknek az életében részt vettünk, és akik az Úrra mutató életet éltek.

Március 26-án részt vettem Hans Werner misszionárius halála évfordulója alkalmából rendezett megemlékezésen Santikutirban, akit egy rablótámadás során agyonlőttek 1977-ben. A santikutiri klinika építése alatt sok emberben mély nyomott hagyott azal, ahogy velük bánt, és ahogy teljes erőbedobással részt vett a munkában. Ahogy az Úr Jézust szerette, egy gyermekdal, focilabda a fiataloknak, a sok jégkocka a hűtőszekrényéből, elérték az emberek szívét. Szívesen köszöntötte az embereket a „Santi houk” = „Béke veletek!” áldással.

Banglades 1971. március 26-i függetlenné válása évfordulóján, ugyanezen a napon Khulnában egy városi gyülekezetben is ünnepeltek, ahova Regine, Werner misszionárius felesége elment. Annakidején sok ember példásan kiállt az ország szabadságáért és a bangladesi anyanyelvért.

Az ünnepséget követő szeretetvendégségen szóba került Werner misszionárius és az a különleges 1990-es emlékünnepe, amelyre Regine Werner Németországból pontosan azért repült ide, hogy a gyilkosnak kinyilvánítsa megbocsátását és egy Bibliát adjon át neki. Ez sok emberben mély nyomot hagyott. Ez a nyom máig kitörölhetetlen, és úgy maradt fenn, hogy az idősebbek elmesélték a fiataloknak.

Egy lelkész is eszembe jut, aki szereti az Úr Jézust, vidám és megnyerő stílusú lelkes prédikátor, aki Isten Igéjét örömmel hirdeti. Bár keresztyén családban nőtt fel három fiú- és két lánytestvérrel a Khulna-kerület déli részén, családja nem támogatja abban, hogy Istent szolgálja, és megnehezítik életét. Egyáltalán nem látogathatja meg őket. Ez fáj neki. Elhatározása előtt megbecsült család voltak a faluban, és elég pénzüik volt. Azután minden megváltozott.

Azok irigységétől is szenved, akiknek mások az adottságaik, és mindig újra kifogásolnivalót keresnek benne, hogy rászédjék és megalázzák. Mint vezetőnek nem könnyű a helyzete. Igyekszik becsületes és helyes úton járni, és nem eltérni a rágalmakat. Ezért nem barátkoznak vele, és még inkább ellenségesen viselkednek. Másrészt tudunk csendes csodálóiról is, akik azonban nem merik ezt nyilvánosan vállalni!

Másik példa egy vidéki asszony, aki arra kért minket, hogy imádkozunk családjáért. Röviddel azelőtt férje elvesztette állását. Hűségesen és csak az igazat írta meg a munkabeszámolóiban. Az elkötelezett munka ellenére nem könyvelhetett el sikert, de nem volt hajlandó hazugságokat papírra vetni. Ez hozzájárult az elbocsátásához. De neki a jó lelkiismeret és a becsületesség többet ért a biztos jövedelemnél.

Eszembe jut még egy jól képzett keresztyén falusi vezető. Egy jó állásajánlatot és ezzel a karriert utasította el azért, hogy a helyi gyülekezet jó vezetője és szolgálója lehessen. Átvette az apja farmját és ezzel együtt a nagycsaládjáért való felelősséget is, de a gyülekezet számára is van ideje.

Bangladesben, ahol a becsületességet még nagyra értékelik, de a gyakorlatban már nem olyan fontos erény, elég lehetőség nyílik arra, hogy megmutassuk, mi kihez is tartozunk. Ez nem mindig jár előnnyel. Gyakran nem könnyű az érintettnek.

Az itteni keresztyéneknek szükségük van olyanokra, akik szintén szeretik az Úr Jézust, akiknél kiönthetik szívüket, akik meghallgatják és bátorítják őket, hogy ragaszkodjanak Isten szeretetéhez, akik értékelik őket és imádkoznak velük. Szeretnénk mások számára ilyen emberek lenni.

*Michael és Regine Kestner
Michael és Regine Kestner, négy gyermekük van. A teológiai szemináriumú képzés előtt Michael szerszámkészítőként, Regine óvónőként dolgozott, 1985 óta mint misszionáriusok Bangladesben a gyülekezeti és az iskolarendszeren kívüli teológiai képzésben szolgálnak. Két gyermekük még Indiában jár iskolába, a másik kettő Németországban és Angliában.*

FRANCIAORSZÁG

Irányt mutatni – kalandokat megélni

Három éve ismertem meg az elzászi Philippe családot és Nathalie Geffe-t. 2001 óta élnek 4 gyermekükkel a Franciaország nyugati partján található Nantes város Rezé nevű városrészében. Azt gondolom, hogy az ő esetük példaértékű, ezért feltettem Philippe-nek néhány kérdést.

Hogyan kezdődött nantes-i szolgálatotok?

Tudatosan jöttünk Nantes-ba, hogy részt vegyünk egy gyülekezet megalkotásában. Errefelé a keresztyénség nem túl meghatározó és az élő gyüle-

kezetek száma is kevesebb, Franciaország más területeihez képest.

A kezdetekkor mi már ismertünk két másik családot, amelyek velünk együtt a strassbourgi gyülekezet tagjai voltak. Egyikük lelkész, a csapat többi tagja „laikus”, akik munkájukon kívül, szabadidejükben a gyülekezetben tevékenykednek.

Miután megérkeztünk, azt tettük, amihez értettünk, és amivel Strassburgban azelőtt foglalkoztunk: az ifjúsági munkában vettünk részt. Más gyülekezetekkel közösen

felderítő munkába kezdtünk. Kapcsolatba léptünk a város vezetésével, hogy elnyerjük a bizalmukat. Szociális területeken kezdtünk tevékenykedni a „Harmadik világ-kereskedelm” keretén belül, amelynek célja az Indiában élő ún. „érinthetetlenek” kasztjába tartozók beiskolázásának elősegítése. A város közéletében is aktív szerepet vállaltunk, például a „színek ünnepén” történő részvételünkkel.

Philippe Traenklé, a gyülekezet-alapítás kiötlője sosem akart egyedül dolgozni, hanem egy olyan cso-

portban, amely már-már egy család-ra hasonlít. Ez azért hasznos, mert nehézségek esetén támogatják, illetve kölcsönösen kiegészítik egymást a tagok. Mindez nem maradt elméleti szinten, hanem nap mint nap a gyakorlatban is megvalósult.

Hetente egyszer megbeszélést tartottunk a csapatunkkal, ahol közösen imádkoztunk és megbeszéltük, melyik irányba menjünk tovább. Gyülekezetünk létszáma időközben, a gyermekekkel együtt, körülbelül 100 főre növekedett. A kezdeti „úttörőcsapat” létrehozott egy presbitériumot, amely a gyülekezetet vezeti.

Nehézségeket említettél, amelyek csoportban, közösen leküzdhetők. Itt pontosan mire gondolsz?

Nantes-ba költözésünk előtt Belgiumban éltünk. Az EU-küldöttségénél, jól fizető állásban dolgozó feleségem szülei nehezen tudták elfogadni, hogy elhagyjuk Brüsszelt. Nekem pedig akadtak munkahelyi problémáim: egy ideig munkanélküli voltam és különböző alkalmi munkákat kellett vállalnom. Feleségemet ez gyakran nagyon elbizonytalanította. Ez akkor sem volt és a mai napig sem egyszerű.

Csapatként meg kellett békülnünk azzal is, hogy az egyik család, amely a kezdetekkor csatlakozott hozzánk, elhagyott minket, mert némely kérdésben különböztünk. Ez az eset megmutatta, hogy nekünk, embereknek vannak korlátaink. Nincs tökéletes csapat, előfordulnak szakadások, amelyeket fel kell tudni dolgozni. A különbözőségek megléte nem jelenti azonban automatikusan a „kaland” végét. Az Úr szolgálata során is kerülhetünk ellenszélbe.

Nyolc évvel a gyülekezet alapítása után néha azt érzem, hogy új buzgóságra és erőre van szükségem. Az Úr azonban hű. Hisz' nem éppen erőtlenségünk idején mutatja meg az Ő erejét?

Philippe, te bizony sem lelkész, sem főállású misszionárius nem vagy – mégis mi indított titeket arra,

hogyan belefogjatok ebbe a kalandba?

Ifjúságom óta szerettem volna Istent szolgálni, még ha nem is voltam tisztában annak módjával. Amikor a nantes-i terv megfogalmazódott, egyre inkább megerősödött bennem, hogy részt kell vállalnunk benne. Az is szerepet játszott döntésemben, hogy a többiekkel, csapatként már ismertük jól egymást.

Gyakran gondolják azt emberek, hogy egy gyülekezetet egészen a nulláról létrehozni igen nehéz. Egyidejűleg azonban igen izgalmas vállalkozás is, ugyanis valóban először mindent ki kell alakítani, létre kell hozni. Ezen kívül néha, kényszerűségből az ember olyan területekre is bemerészkedik, amelyeket az otthoni gyülekezetben másoknak hagyott meg, mint például a prédikáció, istentisztelet, éneklés vagy házi bibliakör-vezetés, evangélizáció stb. Kezdetben inkább félelem van az emberben ezekkel kapcsolatban, aztán idővel felfedezünk magunkban olyan új képességeket, egyszerűen azért, hogy elvégezzük.

Ma is kész lennél a megméretetésre azzal, hogy belevágsz egy ilyen kalandba? Milyen tanácsokat adnál azoknak, akik szeretnének hasonló módon egy gyülekezet alapításában részt vállalni?

Persze, ma is újra belevágnék ebbe! Egy ilyen munkában történő részvétel lelki életünkre olyan hatással van, mint amikor vezetés közben padlógázt adunk. Isten mindig megáldja az érte cselekvőket. Munkálkodhatunk Istenért akár egy idegen országban is, miközben egy hétköznapi foglalkozást űzünk és embertársaink közvetlen közelében élünk.

Sok lelkész és misszionárius magányosan vagy egyedül végzi feladatát. Hihetetlen nagy segítség és bátorítás lenne, ha volna egy vagy két család, amelyek készek arra, hogy Istent és a gyülekezetet szolgálják. Ők lehetnének a gyülekezet magja, ami nagyon fontos. Nem csak a tu-

lajdonképpeni munkálkodás és támogatás szempontjából, hanem már csak azzal is, hogy jelen vannak. A tömeg tömeget vonz, így megy ez a mi világunkban! Egyszerűbb valakit istentiszteletre meghívni, ha 2 helyett már 15-en vannak ott. Csapatban szolgálni nem csak kényelmesebb, hanem bölcs is. Szükségünk van egymásra.

Azt tanácsolnám, hogy ne várjunk valaminek a megtételével addig, amíg tökéletesen tudjuk csinálni. Az ifjúsági munka kivételével semmihez sem érttem. Fejest kellett ugornom a hideg vízbe, és néha félelem fogott el, például az első prédikációm vagy házi bibliaköröm előtt. Isten azonban megáldotta ezt a kezdeti időszakot. Még most is sok bizonytalanság van bennem, de arra kérem Istent, hogy tartsa meg bennem ezt a félelmet, mert így arra kényszerülök, hogy a saját erőmre való hagyatkozás helyett Hozzá meneküljek.

Még egy tanács, amit egyrészt továbbadnék, másrészt pedig önmagamnak is szoktam mondani: mindig maradjunk Isten közelében!

Michael Renz

Michael és Dorothea Renz három gyermekükkel együtt 2003 óta élnek Franciaországban, Mortagne-au-Perche-ben. Nyelvi tanulmányaik után gyülekezetalapítással foglalkoznak. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Michael kőművesként, Dorothea nővérként dolgozott. Michael ezen kívül két évig ifjúsági lelkészként szolgált Ausztriában.

Isten kiáll a gyermekeiért

Kalands vezetés

Halálos zuhanás végzett volna fiatal életével. Eiko még kicsi volt, amikor tulajdon anyja ezt a sorsot szánta neki.

„Murishinju”-nak nevezik a japánok, amikor valaki magával visz egy másik embert az öngyilkosságba. Ezt a kegyetlen tettet ma is túlon túl gyakran teszik meg, főleg anyák. De Eiko esetében ez nem sikerült.

Eiko Honma jómódú, nagyon hagyománytisztelő családba született Japán északi részén. Ám születésekor senki sem örült a család gyarapodásának. Egyrészt, mert már a harmadik lány volt és a családi fakereskedéshez fiúra lett volna szükség, aki később átveszi az üzletet, másrészt azonnal kiderült, hogy a kislány nem egészséges.

Az orvos véleménye az volt, hogy aligha él majd többet öt évnél. Eiko nagyszüleinek ez további okot szolgáltatott arra, hogy gyűlölt menyüknek, Eiko édesanyjának állandóan szemrehányásokat tegyenek. Gyakran végig kellett hallgatnia, hogy jobb lett volna, ha Eiko meg sem születik. Ezért döntött úgy az édesanya, hogy Eikoval együtt elhagyja ezt a világot, amelyben – úgy tűnt – a kislány számára nem volt hely. Eiket magával vitte egy magas hídra, hogy vele együtt az alatta fekvő folyómederbe vesse magát. De az utolsó pillanatban, amikor az anya már ugrott, a gyerekek kirántotta magát a kezéből, és sírva elszaladt.

Eiko élete nem volt könnyű anyja nélkül. Először egy ideig kórházban kellett lennie. Bár többi testvéréhez hasonlóan neki is saját gondozónője volt, ezen kívül édesapja még egy külön ápolónőt is fogadott hozzá, Eiko nagyon magányos volt édesanyja nélkül. Az apa

nem sajnálta a pénzt, és vett neki egy lemezjátszót. A mesék és dalok hallgatása kicsit feledtette vele vigasztalan helyzetét. Egy idő után az apa újra megnősült, és Eikonak fiútestvérei születtek, akikre már nagyon várt az egész család.

A második világháború végét követően sok misszionárius érkezett Japánba. Eiko szülőföldjére is költözött két fiatal amerikai nő, akik éppen akkor fejezték be tanulmányaikat. Azt beszélték, hogy a két külföldi nő jól énekel, és Eiko elfogadta a meghívásukat. Nemcsak az új, orgonakíséretes énekek jellege, hanem főleg tartalmuk szólította meg. Isten szeretetéről szólnak a dalok, arról hogy Jézus elhagyta a mennyet értünk, hogy hiedeg Földünkre jöjjön. Eiko elhatározta, hogy ezentúl erre a Jézusra bízza az életét.

Amikor a családja értesült erről, sok ellenállásba ütközött.

Bátor hitvallás

80 évvel korábban még halállal büntették a Jézusban való hitet, és most saját tekintélyes családjuk egy tagja bolondult ezért a Jézusért – a szülők és nagyszülők számára ez érthetetlen volt. Jézus az amerikaiak Istene, akikkel szemben Japán elveszítette a háborút. A népszerűtlen győzteseknél énekelni tanulni még csak hagyján, de hinni ebben a Jézusban – botrány volt a hozzátartozók szemében. A család mindent megtett, hogy Eiket eltérítse hitétől. Bibliáját széttépték és elégették, de Eiko nem tudott és nem akart Isten Igéje nélkül élni.

Zsebpénzéből titokban újra vett egy Bibliát, és a beépített szekrényben zseblámpánál olvasta. De testvérei beárulták, és újra elvették drága kincsét.

A keresztlője, amellyel végül nyilvánosan hitet tett Jézus mellett, éppen abban a folyóban történt, amelyben kisgyerekként az édesanyjával együtt meg kellett volna halnia. Utólag felismerte, hogy Isten már akkor is védelmezően felette tartotta a kezét.

Amikor a szülői házban kitudódott a keresztlő, el kellett hagynia otthonát. A misszionáriusnők fogadták be, és onnan járt ezután iskolába. Fel kellett adnia azt a tervet, hogy egyetemre járjon, mivel nem volt meg rá az anyagi fedezete. Tokióba ment dolgozni, hogy ebből biztosítsa nevelőnői képzését esti tagozaton.

Tokióban ismerte meg férjét is, Honma lelkészt. Ez a döntése oda vezetett, hogy a család kizárta az örökségből. Jómódú család lányaként szép hozomány várt volna rá.

Gazdag ajándék

Újdonsült családjával szerény körülmények között éltek, de tapasztalták, hogy Isten hordozza őket és hűséges hozzájuk. Gyermekeinek csak egyszerű, olcsó iskolát tudott biztosítani a család, de éppen ebben tapasztalta meg Isten csodálatos vezetését.

Egyik fivére továbbképzésre ment Angliába, és Eiko lányát kérte meg, hogy a gyerekei nevelőjeként utazzon velük. Ott a lány jól megtanult angolul, és egyetemre is járhatott. Így, kerülő úton bár, megkapta édesanyai örökségének egy kis részét.

Eiko Honma számára az a legnagyobb ajándék, hogy mostohaanyja, aki széttépte és elégette a Bibliáját, halálos ágyán Jézushoz talált.

Manapság már nem hallani olyat, hogy fiatal keresztyéne-

ket kizárnak az örökségből, bár a hagyománytisztelő családokból származók sok ellenállásba ütköznek, ha az Úr Jézus követői lesznek.

Gyakran még most is úgy tekintenek a keresztyénségre, mint a Nyugat vallására, amely nem illik Japánhoz.

Ebben az évben ünnepli Jézus Gyülekezete Japánban a protestáns misszió 150 éves jubileumát. Ám még ma is érezhető, hogy a Jézus nélküli hosszú időszak és a keresztyén-üldözés nyomot hagyott az emberekben. A társadalom jó része továbbra is megnehezíti a Jézusban való hitet. Ezért nagyon fontos a példamutató élet.

A Honma házaspár nyugdíjba vonulásáig a liebenzelli misszionáriusok által alapított gyülekezetben szolgált néhány évet. Ma is segítenek fiatal gyülekezezteinknek.

Dieter és Elisabeth Hügele:

A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Dieter autószerelő volt, Elisabeth ápolónő. 1986 óta dolgoznak Japánban a gyülekezetalapításban, 1999-től 2006-ig az okutamai konferenciaközpontot vezették. Ma a Japánban szolgáló misszionáriuscsapat vezetői.

MENEDÉKHELY PORT MORESBYBEN A VÉDELMEZ KERESŐKNEK

Istennel az akadályok is legyőzhetőek

Hogyan élhetünk úgy, hogy senkinek se maradjunk adósai? Hogyan létezhetünk úgy, hogy ne ártunk felebarátjainknak, sőt, mások jólétét többre értékeljük a sajátunkénál? Ez a kérdés kezdettől fogva semmit sem veszített aktualitásából. Van-e egyáltalán elég ismeretünk, hogy a sokféle elvárással szembesülve, a helyes és helytelen között hozzáértéssel dönthessünk? Tettünk valami büntethetőt, vagy valamit vétkesen elhanyagoltunk?

Ráadásul sok dolog van, ami nem kezelhető bírósági büntettként, mert büntetőjogilag nem értelmezhető, erkölcsileg mégis mélységesen „bűnös”. Kulturális tényezőknek is jelentős a szerepük ebben az összefüggésben. Hogyan viselkedjünk? Cselekedjünk vagy várjunk ki? Bátorság? Hosszútűrés? Népszerűtlen vélemények mellett bátran álljunk ki? Az általános irányzattal szemben – akkor is, ha fájdalmas?

Urbanizációs probléma: Itt, Port Moresbyben, Pápua Új-Guinea fővárosában a világ ötödik leg-

veszélyesebb városában élünk egy nemrégiben nyilvánosságra hozott tanulmány szerint. Sok új-guineai adja fel vidéki, falusi otthonát, és költözik a városba – munkahely és jövedelem reménye nélkül. Sokan mennek tönkre közülük. Ez a helyzet, nemcsak gazdasági értelemben véve, hanem az együttélés tekintetében is.

Amíg a legtöbb ember eddig jól megélhetett a saját falujában a föld, a folyó és a tenger javaiból, a városban már nem. Ennek következtében egyik nyomornegyed a másikat éri, a bűnügyi és Aids mutatók pedig ijesztően növekednek. Szociális vonatkozásban, a városban olyasmi történik, ami vidéken a falusi struktúrában eddig nem létezett.

A nyomornegyedekben éppúgy, mint a jobb módúak esetében, az elmagányosodott városi életben hiányzik az a védettség, ami a falusi emberek körében létezett. Különösen az asszonyokat és a gyerekeket sújtja ez. Ha a férfiak itt, a városban csalódottan, részegen vagy ká-

bítószert hatása alatt érkeznek haza, agresszivitásuk nem ismer határokat. Érzelmileg zavaros állapotban vagy részegen azután olyan sokáig verekszenek, amíg a gyerekek és asszonyok síró hangja elmerül az összetört berendezés és átkozódás lármájában. Amíg falusi körülmények között a családtagok már régen a helyszínen lennének, hogy megfékezék a gonosztevőt, a városban senki sem avatkozik közbe. Az elmagányosodott városi életben egyszerűen hiányoznak a gyengéket védő mechanizmusok.

Példamutatás – de hogyan?

Szomszédként senkit sem hagyhat hidegen, hogyha mellette asszonyokat és gyermekeket vernek meg. A jó példára most sürgősen szükség lenne még akkor is, ha esetleg mi magunk is sérülést szenvedhetünk. Mégis a nyugati stílusú közbeavatkozás olykor kevésbé hatásos. A szociális kapcsolatok közötti feszültség még a helyi rendőrök számára is áthidalhatatlannak tűnik a városban és falun is.

Egyik legutóbbi látogatásomkor a rendőr-főkapitányságon ezt nyíltan kifejtettem. A készenléti erő állandóan úton van, hogy a családi visszaélések ellen küzdjön. Az ott történekről szóló jelentések embertelenek és nyersek. A rendőrei elmondták nekem, hogy néhány hónappal ezelőtt több hétre kicseréltek ausztráliai és új-guineai rendőröket.

Az ausztráliai hivatalnokok nyugati stílusban láttak munkához Port Moresbyben, és a verekedőket kérelhetetlenül lecsukták. A Port Moresbyben lévő börtön rövid idő múlva túlszűfoltta vált. Mégis, amikor a bántalmazott asszonyoknak a kínzóik ellen kellett volna valaniuk a bíróságon, senki sem jelent meg. Túlságosan féltek a letartóztatás utáni következményektől. Az ausztráliai hivatalnokoknak nem maradt más hátra, minthogy a gonosztevőket újra szabadon engedjék. Az új-guineai rendőrség megállapította, hogy ez az akció papírháborún kívül nem eredményezett mást.

A „Biztonságosabb helyet a nőnek” akció („Meri Seif Ples”)

Már hosszú ideje létezik itt, Port Moresbyben a „Biztonságo-

sabb helyet a nőnek” akció („Meri Seif Ples”). Menedékhelyekről vagy „Lecsillapodási övezetek”-ről („Cool Off Zones”) van szó akut veszélyben lévők számára. Gyógyszertári hálózatok, építőipari piacok és egyéb üzletházak ajánlják fel ezeket a menedékhelyeket saját helyiségeikben, és kötelezik magukat a védelmet keresők első ellátására.

Asszonyok és gyermekek számára, akik gyalog nem tudják felkeresni a menedékhelyet anélkül, hogy testi épségük vagy életük veszélybe ne kerülne, telefon forródrót áll rendelkezésre, amelyen keresztül azután az egyik biztonsági céget megbízzák az odaszállítással. Ezt a telefonszámot jelenleg minden nap „X”-szer bemondja a helyi rádió és televízió. A szlogen így hangzik: „Hívd az egykettőt, három, négyet és az ajtó kinyílik!” („One, two, three, four – opens the door”)

Örülünk a „Biztonságosabb helyet a nőnek” akciónak, még ha ez csupán rövid ideig nyújthat is menedéket (éppen csak a „lecsillapodásra”), mert az ajtó biztosan hamarosan újra kinyílik a Port Moresbyben való túlélés rideg realitása felé. Tudva, hogy a „Biz-

tonságosabb helyet a nőnek” akció a legjobb esetekben is csak rövid fellélegzést biztosít, a mi keresztényen felelősségünk, hogy az evangélium hirdetésének ereje a gondolkozásmódot megváltoztathassa, ami új életet és jó kapcsolatot tesz lehetővé. Bárhogyan is alakulnak a dolgok, Isten örökös menedékhely (Zsoltárok 16,1). Nála nemcsak megnyugszunk, hanem békességet is találunk a káoszban.

Bernd Mortsiefer

Bernd és Irmgard Mortsiefer:
Két fiuk van, a Liebenzelli Misztio Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Bernd épület- és bútorasztalosként, Irmgard házvezetőnként és ápolónőként dolgozott. 1983–1998-ig Pápua Új-Guineában munkálkodtak gyülekezetépítésben és bibliaiskolai tanárként. Továbbképzésen vettek részt az USA-ban, majd 2000–2004-ig újra Pápua Új-Guineában tanítottak a bibliaiskolában és gondozták a regionális bibliaiskolákat. Ezután Bernd néhány évig a nürnbrechtli egyházkerület nyugati régiójának titkára. 2008 szeptemberétől a Pápua Új-Guineában élő misszionáriusok vezetője.

SPANYOLORSZÁG

A példamutató életek kitűnnek

A luxuskategóriás karosszé-riára öreg, kopott autógumit szereltek fel. Hiányzott a szükséges profil, ami a gumi és az úttest között felgyülemlött vizet félre tudta volna sodorni. Ezáltal az autó lecsúszott az útról, és a közeli szántóföldön kötött ki.

„A keréken profilnak nevezük azt a részt, ami kiáll, és biztosítja a kerék tapadását. A kerékprofil segít az autót az autópályán megtartani. Ahol hiányzik a pro-

fil, számolni lehet a balesetekkel.”

A profilt átvittem is értelmezhetjük. Egy profilt mutató politikus olyan ember, aki világos álláspontot képvisel, és határozott irányt mutat. A határozott jellem kitűnik a többiek közül.

Isten népének mindig is az volt a feladata, hogy más legyen, mint a többi nép. Mózes világossá teszi Izráel számára, hogy Isten rendelkezéseinek engedelmeskedve ki fog tűnni a többi ember

közül: „Tartsátok meg, és teljesítétek azokat, mert az által lesztek bölcsök és értelmesek a népek szemében. Ha meghallják mindezeket a rendelkezéseket, ezt mondják majd: Bizony, bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet! Mert melyik nagy nemzethez vannak olyan közel az istenei, mint hozzánk a mi Istenünk, az ÚR, valahányszor kiáltunk hozzá?! (5Móz 4,6–7).

Éppen azok a rendelkezések teszik mássá ezt a népet, amelyeket

Isten ad neki. Ez érthető is, hiszen Isten törvénye nem önkényének, hanem lényének kifejeződése. A törvények abban segítenek, hogy gyermekeiként harmóniában élhessünk vele. Isten családjá azért más, mert az Atyára figyel és nem a szomszéd gyerekekre. Ezáltal lesz egyedi. Az Istennel való kapcsolat abban mutatkozik meg, hogy az Ő mércéjét veszi alapul és ez nyilvánvalóvá válik.

Az Isten törvénye iránti engedelmességgel Izráel felkelti a környező népek figyelmét, mégpedig nem rossz értelemben: a többiek csak ámulnak, hogy milyen szoros lehet a kapcsolat egy nép és az ő Istene között. Tehát Isten gyermekeinek az engedelmessége nem csupán az Istennel való személyes kapcsolatról szól – az engedelmességnek missziói jelentősége van.

Azt, hogy ez manapság hogyan történik, a következő példák mutatták meg nekem, amelyekben keresztyének a magatartásukkal tűntek ki:

Egy torontói fiatalember úgy kamatoztatja gazdasági ismereteit, hogy átveszi egy kis keresztyén szervezet vezetését, amely bevándorlók szükségével foglalkozik Kanadában. Angoltanfolyamokat szerveznek. Heti rendszerességgű ételosztással kifejezetten azokat segítik a városnegyedben, akik a létminimumon élnek. Együtt fociznak. Most azon gondolkodnak, hogy azokkal, akik közülük elkezdtek Jézusban hinni, gyülekezetet alapítsanak.

Egy kanadai barátom nemrég a következő történetet mond-

ta el: A kórházi orvosok egyikének születésnapjára ünnepségen vett részt. Mindenki ott volt, a főnöke, a főorvos is. Amikor a barátom 23 órákor elbúcsúzott, az ünneplés javában folyt. Az éjszaka közepén feleségével együtt telefonhívásra riadtak fel. A kollégái voltak. Azt kérdezték, nem tudna-e elmenni értük a városba, egy bárba, hogy hazavigye őket. Egy pillanatra arra gondolt, hogy azt mondja, hívjanak egy taxit, de aztán örült, hogy neki szóltak, ahelyett, hogy maguk ültek volna volán mögé. Miközben az autóban ülve a többiek „hazafelé” kalauzolták, észrevette, hogy a városrész, ahol jártak, egyre lepusztultabbá vált. Az út egy sztriptíz bár előtt ért véget, ahová őt is be akarták vinni. Ütött az igazság órája.

Tudta, hogy nem akar bemenni ebbe a bárba, mert ezzel megcsálná a feleségét, és keresztyénként sem lenne helyes. Így a főnöke és mindenki előtt megmondta, hogy nem megy be velük, hanem hazamegy a feleségéhez.

A következő hetekben az egész kórház erről az esetről beszélt. Távoli osztályokon is úgy ismerték, mint „aki nem ment be a sztriptíz bárba”.

Azok a helyzetek, amelyekben keresztyénként kitűnünk, talán nem éppen azok, amikor megpróbálunk „bizonyosságtevők” lenni. Talán leginkább akkor tűnünk ki, amikor hétköznapi döntéseket hozunk az Úr Jézus mércéje alapján, amikor tudjuk, Ő mit szeretne tőlünk, és egyszerűen meg tesszük.

A legtöbb nyugati ember számára a keresztyén magatartás

egyre szokatlanabbá válik. Egyre inkább feltűnő, ami egy keresztyének természetes.

Feltűnik, ha fiatalok házasságra mernek lépni anélkül, hogy előtte lefeküdnének egymással, vagy együtt élnének. Vagy ha valaki nem torolja meg a rajta esett sérelmet, és nem beszéli ki a másikat. Feltűnik, ha valaki vásárnap reggelente korábban kel, hogy istentiszteletre menjen.

Vagy ha egy fiatal a péntek estéit mindig az ifiben tölti, az évfolyamtársai ivászatai helyett.

A keresztyéneknek tehát az a hivatásuk, hogy kitűnjenek, és ezáltal az emberek figyelmét Istenre irányítsák. Az elkötelezettségre azért is szükség van, hogy elkerüljük a „baleseteket”, Jézus útján maradhassunk, és ne sodródjunk le róla. Az a naponkénti elhatározás, hogy Isten akaratát szeretnénk élni, tartást ad életünknek, és lelkiileg helyes irányba visz.

David Kramer

David és Christine Kramer:
a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt David Európa-tanulmányokat folytatott. 2006 szeptemberétől 2008 júliusáig Zambiában dolgozott a misszionárius csapat vezetőjeként, majd ezután kanadai előkészítőn vett részt. 2009 márciusa óta Spanyolországban nyelvtanfolyamot végez, illetve a Benicarlói gyülekezetben szolgál. Christine gyógypedagógus és Zambiában az Amano Iskola 2. és 3. osztályában tanított.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu